

sequents —, saa vil dog Enhver have en Fornemmelse af, at der ingen Grændse er for den personlige Detail om Enkeltmands Liv og Færd, hvorpaa man fristes ind ved det Slags Love. Jeg anseer det derfor som i høi Grad ønskeligt, at saadanne Love ikke lettelig fremkomme, uden i Tilfælde, hvor Grundene ligge saa rene og klare for Alle og Enhver, at de ikke blot saagodtsom eenstemmigen ville findes gyldige, men at de endog ikke behøve nogen Drøftelse igjennem Discussionen. Jeg skal ikke nægte, at det, indtil bedre Oplysninger foreligge, forekommer mig i høi Grad betænkeligt, at gaae ind paa nærværende Lov. Det er en Følge af den Maade, hvorpaa Pensionsoven har stillet Pensionberettigelsen, at Mange ville erholde Pension, der enten ikke behøve den eller ikke fortjene den; men det er paa den anden Side ogsaa en nødvendig Consequens deraf, at der vil møde Tilfælde, hvor Folk ikke faae saa stor Pension, som man efter alle de concrete Omstændigheder muligens kunde finde ønskeligt og billigt. Men det er netop det, der skulde opnaaes ved en Pensionsof, at man skulde slippe bort fra dette Chaos af personlige Hensyn og dette Virvar af concrete Omstændigheder, at man skulde faae en lovbegrundet Ret, som efter lovforefrevne Regler skulde komme til Anvendelse, og det er Noget, denne Lov har tilfælles med alle andre Love, at den, medens den samler en stor Mængde concrete Omstændigheder under den samme Regel, umuligt kan være lige passende for alle Tilfælde; thi der gives ikke to Tilfælde, der ere aldeles identiske, og Særkjendet ved enhver Lov er netop, eensarter, efter samme Regler at behandle en Mængde i uvæsentlig, i secundair Henseende forskellige Tilfælde. Jeg vil derfor, uagtet hvad her er blevet anført, bede Thinget at betænke de Consequenter, et Lovforslag som det nærværende vilde føre med sig; thi jeg troer, at man derved fraviger den faste Jordbund, hvorpaa Pensionsoven har stillet hele Pensionberettigelsen. Man kommer ind i det gængske Mosebånd af alle de concrete Omstændigheder til Folks Trang, til Antallet af deres Børn osv. osv. (Monrad: Maa jeg bede om Ordet!), og man etablerer derved lettelig et Princip, som man enten igjen maa slippe, el-

ler hvis consequente Gjennemførelse vilde føre os overmaade vidt.

Barfod: Den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad) fremkom, saavidt jeg skjønner, kun med en eneste Grund for at vedtage nærværende Lov; vel veed jeg, at han omtalte den paagældende Mand som en meget fortjent og hæderlig Mand; men det har Ingen nægtet, og deri kan jeg ikke finde nogen ny eller væsentlig Grund til at vedtage Lovforslaget. Hans eneste Grund var altsaa den, at vi, ved ikke at vedtage Lovforslaget, vilde bringe Administrationen i en vanskelig Stilling, da det synes, som om Administrationen, Ministeriet, nogenlunde har bundet sig ved et halvt Tilfagn til Rector Rosendahl. Dertil skal jeg kun bemærke, at, dersom det var en Grund for os til at vedtage Loven, at Administrationen, Ministeriet, var gaaet frem paa den Maade, saa indseer jeg ikke rettere, end at saa vilde Administrationen ved ethvert nyt Tilfælde eller ved tallose Pensioner kunne bære sig ligesaadan ad, og vi vare saa bestandig bundne, og jeg maa tillade mig at fremhæve det som min Mening, at, naar Regjeringen har givet et Slags Tilfagn, selv om det, som her, kun er et fjerdedeels Tilfagn, saa er Regjeringen gaaet frem paa en Maade, som — saa staaer det for mig — ikke er ganske forsigtig, og det er ialtfald en Færd, som, hvis det gjælder, som den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad) fremhævede, Rigsdagen paa ingen Maade kan ønske, at Regjeringen skal vise.

Monrad: Ja, jeg troer virkelig, at det ligger i saadanne Sagers Natur, at man, idet man indleder dem, tillige kommer til at yttre sig om de Betingelser, hvoraf man kan tænke sig, at Sagen er ordnet. Jeg troer, at Regjeringen, idet den gif ind paa at ordne denne Sag, tillige maatte yttre sig om, hvorledes den tænkte sig, at Pengevilkaarene kunde stille sig ved den bevilgede Entledigelse. Thinget binder sig jo derved paa ingen Maade, det beholder jo sin fulde Frihed; det skal jeg slet ikke benægte, og det vil vist heller ikke Regjeringen benægte, men, naar man dog har Ansledning til at antage, at Regjeringen, efter nøie at have overveiet alle de foreliggende